

elég lesz iránymutatónak. Rábeszélésem dacára sem szedte bele a saját nevét a kolofonba, és ezért írom ezt meg Neked külön.”

Ma már tudjuk, Kner Imre sejtése beigazolódott: Haiman György maga is a magyar könyvművészet (s könyvtörténet) egyik jeles alakja lett, egész munkásságával továbbvitte azt a *tradíciót*, amire Kner Imre utal, s ami a gyomai nyomda nagy ereje volt.

7.

Fölmerülhet a kérdés, minek a dokumentumai valójában ezek a privattruckok? A kézenfekvő válasz nyilvánvalóan az, hogy ezek elsősorban Kner Imre Móra iránti megbecsülésének, szeretetének jelei: egy barátság dokumentumai. De – vegyük észre – nemcsak azok. Egy művészeti igényességű *művesség*, tágabban: egy egész kulturális mező önmagát tökéletesítő, kiművelő nemes játékának is dokumentumai – s egyben eszközei is. Mert olyan gesztusokról van szó, amelyek úgy kapcsolódnak egy nagy és nemes tradícióba, hogy – miközben továbbviszik s finomítják azt – egyúttal fönntartanak egy *alkotásra ösztönző s az emberi viszonyokat humanizáló kulturális légkört*. Az a kultúra, amelyiknek legjobb aktorai ilyen gesztusokra képesek, nemcsak önmaguk szakmai tudását tökéletesíteni tudó szakembereket nevel ki, hanem inspiráló környezetet is teremt. Emberibbé, megtartóbbá teszi azt a közeget, amelyben az egyénnek élnie adatik.

Manapság tehát ez a gyakorlat nemigen tekinthető „korszerűnek”. Ám, úgy vélem, éppen ezért fontos minta a Kner Imre gyakorlata, s ezért kell róla írni – s olvasni.

